

Sygn. akt V CSK 512/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko A. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa [...], V ACz [...]

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego ujętego w pytaniu, czy pozostawanie przez powoda w zwłoce z zapłatą na rzecz pozwanego wynagrodzenia z tytułu umowy nie stanowi przeszkody uniemożliwiającej uznanie tego rodzaju zachowania powoda jako okoliczności, do której zastosowanie znajdzie przepis art. 475 § 1 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 10/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 150/12, z dnia 19 czerwca 2013 r., V CSK 420/12 - nie publ.). Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Zarazem chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Rozwiązanie problemu prawnego przedstawionego przez skarżącego nie mogłoby mieć wpływu na rozstrzygnięcie tej sprawy, ponieważ Sąd odwoławczy ustalił, że w chwili niezawinionej utraty rzecz była własnością pozwanego; następstwem zaś wygaśnięcia zobowiązania umownego jest obowiązek zwrotu tego, co strony sobie wzajemnie świadczyły.

Odnosząc się natomiast do potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, wypada wskazać, że zgodnie z ustalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego rozbieżność w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie może być utożsamiana z rozbieżnością w sposobie interpretacji lub stosowania przepisów prawnych przez sąd pierwszej oraz sąd drugiej instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r., II UK 366/07; z dnia 13 lutego 2014, II UK 470/13 – nie publ.). Z tego powodu wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą z ustawowych jego przesłanek należy uznać za niedostatecznie uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).